

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített nyolcadik tanács)

2022. július 6. *

„Közszolgálat – Tisztviselők – Az adózás területén tanácsosok felvételére irányuló EPSO/AD/363/18 versenyvizsga – Azon második nyelv megválasztásának korlátozása, amelyen a vizsgákra sor kerül – A tartaléklistára való felvétel mellőzése – Jogellenességi kifogás – Elfogadhatóság – Nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés – A betöltendő álláshelyek különleges jellege – Igazolás – Szolgálati érdek – Arányosság”

A T-631/20. sz. ügyben,

MZ (képviseli: M. Velardo ügyvéd)

felperes

az **Európai Bizottság** (képviseli: T. Lilamand, D. Milanowska és A.-C. Simon, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. Dal Ferro ügyvéd)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács),

tagjai: J. Svenningsen elnök (előadó), R. Barents, C. Mac Eochaidh, T. Pynnä és J. Laitenberger bírák,

hivatalvezető: P. Núñez Ruiz tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2022. március 1-jei tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott keresetével a felperes MZ a 2019. december 10-i azon határozat megsemmisítését kéri, amellyel az EPSO/AD/363/18 versenyvizsga bizottsága felülvizsgálatot követően megtagadta a felperes nevének felvételét az adózás területén AD 7 besorolási fokozatú tanácsosok felvétele céljából létrehozott tartaléklistára.

* Az eljárás nyelve: olasz.

I. A jogvita előzményei

- 2 2018. október 11-én az Európai Személyzeti Felvételi hivatal (EPSO) az adóügyek területén tanácsosok (AD 7) felvételére irányuló EPSO/AD/363/18 képesítéseken és vizsgákon alapuló nyílt versenyvizsgára irányuló felhívást (HL 2018. C 368 A., 1. o.; a továbbiakban: versenyvizsga-felhívás) tett közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* két olyan tartaléklista kialakítása érdekében, amelyekről az Európai Bizottság, és elsősorban annak Adóügyi és Vámuniós Főigazgatósága tanácsosként új tisztviselőket vesz fel.

- 3 A versenyvizsga-felhívás a versenyvizsgára bocsátás feltételeként megkövetelte különösen az Európai Unió legalább két hivatalos nyelvének ismeretét. E vizsgára bocsátási feltételt a következőképpen fogalmazták meg:

„A pályázónak legalább két hivatalos uniós nyelvet – az egyiket legalább C1 szinten (alapos ismeret), a másikat pedig legalább B2 szinten (kielégítő ismeret) – kell ismernie.

Felhívjuk figyelmét, hogy a minimális szintekre vonatkozó előírásnak a jelentkezési lapon kért valamennyi nyelvi készség (beszéd, írás, olvasás, valamint hallás utáni értés) tekintetében teljesülnie kell. E készségek leírását a Közös Európai Referenciakeret [...] tartalmazza.

Ebben a versenyvizsga-felhívásban az alábbi módon hivatkozunk a nyelvekre:

- Első nyelv: a számítógépes feleletválasztós teszteknel használt nyelv.
- Második nyelv: a képesítés szerinti kiválasztás (Talent Screener), az értékelőközpontban lebonyolított vizsgák, valamint az EPSO és az érvényes pályázatot benyújtó pályázók közötti kommunikáció során használt nyelv. Ez a nyelv nem lehet azonos az első nyelvvel.

A második nyelv kötelezően az angol vagy a francia.”

- 4 A versenyvizsga-felhívás a következők megjelölésével pontosította a második nyelvre vonatkozó választás angolra vagy franciára való korlátozásának indokát:

„Az e szakterületekre felvett sikeres pályázóknak angol vagy francia nyelvből kielégítő (legalább B2) szintű nyelvtudással kell rendelkezniük. További nyelvek ismerete előnyt jelenthet ugyan, de – amint az a „Milyen feladatkörökre lehet számítani?” szakaszban és az I. mellékletben is olvasható – a Bizottság vámügyi és adóügyi szervezeti egységeinek többsége az elemzések elkészítése, a belső kommunikáció, valamint a külső érdekelt felekkel folytatott kommunikáció, a kiadványok és a jelentések, a jogszabályok és a gazdasági tanulmányok kidolgozása során az angol vagy a francia nyelvet használja. Az angol vagy a francia nyelv kielégítő ismerete tehát elengedhetetlen. Következésképpen a sikeres pályázó az angol vagy a francia nyelv kielégítő ismeretének hiányában nem lenne képes azonnal megfelelően ellátni feladatait.”

- 5 A „Mi a kiválasztás módja?” című 5. pont alatt megjelölték, hogy az értékelőközpontban négy vizsgán, nevezetesen az általános készségeket felmérő készségalapú interjún, a szakterületre vonatkozó interjún, a csoportgyakorlaton és az esettanulmányon méri fel a pályázókat. A nyolc általános készség („elemző- és problémamegoldó képesség”, „kommunikációs készség”, „minőségi és eredményes munkavégzés”, „tanulási és fejlődési képesség”, „szervezőképesség, az elvégzendő feladatok rangsorolásának képessége”, „munkabírás és rugalmasság”, „együttműködési képesség”, „vezetői készség”) mindegyikét tízig terjedő skálán, míg a szakterületre vonatkozó készségeket

százig terjedő skálán osztályozták. Az elérendő minimális pontszámok az általános készségeket illetően készségenként 3/10 és összesen 40/80, míg a szakterületre vonatkozó készségek tekintetében 50/100 volt.

- 6 2018. november 10-én a felperes jelentkezett e versenyvizsgára, amelyet az adóügyek területén szerveztek.
- 7 Az adóügyek területére kiírt e versenyvizsga sikeres pályázói által ellátandó feladatokat a versenyvizsga-felhívás a következőképpen írta le:

„Az Európai Bizottság Adóügyi és Vámuniós Főigazgatósága (DG TAXUD) szervezeti egységei egyikénél dolgozó szakreferensként a sikeres pályázónak azonnal képesnek kell lennie feladatai ellátására: felettesei segítségével az Európai Bizottság álláspontjának ismertetése/előmozdítása érdekében az adott témához tartozó dokumentumokat kell kidolgoznia, és részt kell vennie a tagállamokkal és más érdekelt felekkel tartott értekezleteken. Képviselnie kell szervezeti egységét a más bizottsági szolgálatokkal tartott értekezleteken, valamint meg kell válaszolnia a nyilvánosság és az európai parlamenti képviselők kérdéseit. Emellett közre kell működnie az illetékes biztosnak, főigazgatónak vagy igazgatónak szóló tájékoztatók kidolgozásában. Attól függően, hogy melyik szervezeti egységnél dolgozik, jogszabálytervezeteket, munkadokumentumokat vagy gazdasági tanulmányokat kell készítenie.”

- 8 Egyébiránt a versenyvizsga-felhívás I. Melléklete, amely „A munkakörök jellege” címet viselte, a következőképpen ismertette e munkaköröket:

„Az adóügyi tanácsos (AD 7) általános feladatai közé tartozik a döntéshozók támogatása az adott intézmény küldetésének teljesítésében, valamint jogi, gazdasági és/vagy statisztikai elemzések nyújtása a közvetlen és/vagy közvetett adózás – a transzferárazásra vagy a fiskális támogatásra is kiterjedő – területével kapcsolatos uniós szakpolitikák kezdeményezéséhez, kidolgozásához, igazgatásához és/vagy értékeléséhez.

A sikeres pályázónak közvetlen és/vagy közvetett adózással kapcsolatos kérdéseket kell elemeznie, jogi értékelést kell végeznie az alkalmazandó adó- vagy állami támogatási szabályok és eljárások alapján, elemeznie kell a szabályok és eljárások hatásait és jogszabálytervezeteket kell előterjesztenie, illetve gazdasági elemzéseket kell készítenie az említett kérdésekről. Feladatai közé tartozhat továbbá a szakterületéhez kapcsolódó kommunikációs tevékenységek kidolgozása, konferenciákon és egyéb rendezvényeken való részvétel, koordinációs feladatok ellátása és nemzetközi szintű tárgyalások lefolytatása az Európai Unió adópolitikájával kapcsolatban a következő területeken: [a]dók gazdasági elemzése és értékelése, közvetlen és közvetett adózás, hozzáadottérték-adó és egyéb közvetett adók (környezetvédelem, közlekedés, energia és jövedéki adók) [...]”.

- 9 Az olasz állampolgárságú felperes első nyelvként az olaszt, míg második nyelvként (a továbbiakban: „második nyelv”) a franciát választotta, amely utóbbi nyelven nyújtotta be a jelentkezését. A jelentkezésének benyújtásakor úgy nyilatkozott, hogy a francianyelv-ismerete megegyezik az olasszal, azaz a Közös Európai Referenciakeret szerinti „C2”-es szintű, az írásbeli kifejezőkészség kivételével, amelynek tekintetében a francianyelv-tudását „C1”-es szintűnek ítélte meg.

- 10 2019. április 4. és 2019. június 4. között a felperes részt vett az értékelőközpont vizsgáin, amelyek egy esettanulmányból, egy csoportgyakorlatból és a vizsgabizottsággal folytatott két interjúból álltak. A vizsgákra a második nyelven került sor.
- 11 A 2019. július 17-i levelével a vizsgabizottság elnöke tájékoztatta a felperest a vizsgabizottság azon határozatáról, hogy nem veszi fel a felperes nevét a tartaléklistára, mivel a felperes nem szerezte meg az egyes vizsgák tekintetében megkövetelt minimális pontszámot (a továbbiakban: 2019. július 17-i határozat). E levéllel együtt a készséglapot is megküldték, amelyből kitűnik különösen az, hogy a felperes egyrészt a nyolc általános készség értékelésekor a kizárását eredményező 37/80 pontszámot érte el, másrészt pedig hogy az általa választott szakterületre vonatkozó készségek értékelésekor általa elért pontszám 80/100 volt.
- 12 A 2019. július 27-i levelével a felperes francia nyelven megfogalmazott felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a vizsgabizottsághoz, amely kérelmet a vizsgabizottság a 2019. december 10-i határozatával elutasított (a továbbiakban: 2019. december 10-i határozat).
- 13 A 2020. március 9-i levelével a felperes az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 90. cikkének (2) bekezdése alapján olasz nyelven megfogalmazott panasszal fordult a kinevezésre jogosult hatósághoz.
- 14 A 2020. április 1-jei levelével az EPSO arról tájékoztatta a felperest, hogy a versenyvizsga-felhívás III. melléklete 4.3.1. pontjának alkalmazásában a panaszát a második nyelven, vagyis franciául kellett volna benyújtania, következésképpen az olaszul megfogalmazott panaszát nem veszi figyelembe, amennyiben 2020. május 1-jéig nem nyújtja be annak francia fordítását.
- 15 A 2020. április 9-i elektronikus levelével a felperes megküldte a kinevezésre jogosult hatóság számára a panaszának francia fordítását, amelyet ugyanezen hatóság a 2020. július 8-i határozatával elutasított (a továbbiakban: panaszt elutasító határozat).

II. A felek kérelmei

- 16 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - semmisítse meg a 2019. július 17-i és 2019. december 10-i határozatot, valamint a panaszt elutasító határozatot,
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 17 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - utasítsa el a keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. A jogvita tárgyról

- 18 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint amikor a versenyvizsga valamely pályázója a vizsgabizottság által hozott határozat felülvizsgálatát kéri, akkor a vizsgabizottság által a pályázó helyzetének újbóli megvizsgálását követően hozott határozat minősül a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése, vagy adott esetben 91. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, az adott személyt hátrányosan érintő intézkedésnek. A felülvizsgálatot követően hozott határozat ezáltal a vizsgabizottság eredeti határozatának a helyébe lép (lásd: 2018. szeptember 5-i Villeneuve kontra Bizottság ítélet, T-671/16, EU:T:2018:519, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 19 A jelen esetben a felperest hátrányosan érintő intézkedést a felülvizsgálat nyomán hozott 2019. december 10-i határozat képezi, amely nem veszi fel a felperes nevét a versenyvizsga tartaléklistájára (a továbbiakban: megtámadott határozat).
- 20 A formailag a panaszt elutasító határozattal szemben előterjesztett kereseti kérelmeket illetően emlékeztetni kell arra, hogy a kereset, még ha formailag a panasz elutasítása ellen irányul is, a Törvényszék szempontjából olyannak tekintendő, mint amelyet a panasszal támadott, az adott személyt hátrányosan érintő intézkedés ellen nyújtottak be (1989. január 17-i Vainker kontra Parlament ítélet, 293/87, EU:C:1989:8, 8. pont), kivéve, ha a panasz elutasításának hatálya eltér azon aktus hatályától, amely ellen a panaszt benyújtották (lásd: 2014. május 21-i Mocová kontra Bizottság ítélet, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 21 A jelen esetben a panaszt elutasító határozat, mivel az elutasítja a panaszt és megerősíti a vizsgabizottság azon határozatát, amely mellőzi a felperes nevének a tartaléklistára való felvételét, nem rendelkezik a megtámadott határozathoz képest önálló tartalommal. Hasonló helyzetben a megtámadott határozat jogszerűségét tehát a panaszt elutasító határozatban szereplő indokolás figyelembevételével kell megvizsgálni, és ezen indokolásnak egybe kell esnie az említett aktusban szereplő indokolással (lásd ebben az értelemben: 2021. március 24-i BK kontra EASO ítélet, T-277/19, nem tették közzé, EU:T:2021:161, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

B. Az ügy érdeméről

- 22 Keresetének alátámasztása érdekében a felperes öt jogalapra hivatkozik. Az első jogalap a versenyvizsga-felhívásban előírt nyelvhasználati szabályok jogellenességén, a második a versenyvizsga-bizottság állandósága elvének megsértésén, a harmadik a versenyvizsga-felhívás megsértésén, a negyedik a személyzeti szabályzat III. melléklete 5. cikke ötödik bekezdésének a megsértésén, az ötödik pedig az indokolási kötelezettség megsértésén alapul.
- 23 Az első jogalap keretében a felperes a versenyvizsga-felhívás rendelkezéseinek jogellenességére hivatkozik, mivel azok egyrészt a franciára és az angolra korlátozzák az értékelőközpont vizsgáinak a nyelvére vonatkozó választást, másrészt pedig e nyelv alkalmazására kötelezik a pályázókat az EPSO-val való kapcsolattartás során (a továbbiakban: vitatott kötelezettség).

- 24 A Bizottság – mint elfogadhatatlant és mint mindenesetre nem megalapozottat – e jogellenességi kifogás elutasítását kéri.

1. Az első, a versenyvizsga-felhívás jogellenességére alapított jogalapról

- 25 A versenyvizsga-felhívás jogellenességére alapított kifogásnak egyrészt a vitatott korlátozásra, másrészt a vitatott kötelezettségre vonatkozó részét az eltérő hatályukra tekintettel külön kell kezelni.

a) A versenyvizsga-felhívásnak a vitatott korlátozást kimondó részével szembeni jogellenességi kifogás elfogadhatóságáról

- 26 A Bizottság a 2017. december 14-i PB kontra Bizottság ítéletből (T-609/16, EU:T:2017:910) eredő ítélkezési gyakorlatra hivatkozva azt állítja, hogy a vitatott korlátozás jogellenességére alapított kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 27 E tekintetben azt állítja, hogy a megtámadott határozat indokolása és a versenyvizsga-felhívás jogellenességére alapított első jogalap közötti szoros kapcsolat hiányában az említett jogalapot elkésettség miatt el kell utasítani. A Bizottság szerint a pályázónak ahhoz, hogy megtámadhassa a versenyvizsga vizsgáinak nyelvhasználati szabályait megállapító rendelkezéseket, a közzétételétől számított három hónapon belül panaszt kell benyújtania a versenyvizsga-felhívás ellen.
- 28 A Bizottság úgy véli, hogy a megtámadott határozat nem a vizsgák nyelvhasználati szabályaihoz szorosan kapcsolódó elemeken alapul, hanem kizárólag a felperes számára az általános készségeinek az értékelésekor megítélt elégtelen pontszámon, így nincs szoros kapcsolat a megtámadott határozat indokolása és a versenyvizsga-felhívás jogellenességére alapított jogalap között.
- 29 A Bizottság hozzáteszi, hogy a vizsgák során a bizonyos általános készségek tekintetében megállapított jelentős hiányosságok akkor is megfigyelhetők lettek volna, ha a felperes a vizsgákat más nyelven folytatta volna le. Mindenesetre a felperes nem támasztotta alá konkrét valószínűsítő körülményekkel azt, hogy őt a vizsgák során a francia nyelv használata miatt hátrány érte volna, vagy hogy jobb eredményt érhetett volna el, ha e vizsgákat más nyelven folytatta volna le.
- 30 A felperes vitatja ezt az érvelést.
- 31 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 277. cikk azon általános elv kifejeződése, amely valamennyi félnek biztosítja a jogot arra, hogy az őt közvetlenül és személyében érintő határozat megsemmisítése érdekében vitassa a megtámadott határozat jogalapjául szolgáló korábbi intézményi jogi aktusok érvényességét akkor, ha ez a fél – kétségen kívül – nem volt jogosult e jogi aktusok elleni közvetlen kereset benyújtására, amely aktusok következményeit anélkül viseli, hogy a megsemmisítésük kérelmezésére korábban jogosult lett volna (lásd ebben az értelemben: 2003. július 10-i Bizottság kontra EKB ítélet, C-11/00, EU:C:2003:395, 75. pont; 2020. december 17-i BP kontra FRA ítélet, C-601/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:1048, 26. pont; 2004. április 22-i Schintgen kontra Bizottság ítélet, T-343/02, EU:T:2004:111, 26. pont).

- 32 A jelen ügyben, mivel a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogás azon az előfeltevésen alapul, hogy a felperes nem vitatta megfelelő időben, azaz a közzétételt követő három hónapon belül a versenyvizsga-felhívást, először is azt kell megvizsgálni, hogy a felperes kétségtelenül rendelkezett-e ilyen lehetőséggel.
- 33 A jelen ügyben nem állapítható meg, hogy a felperes által a versenyvizsga-felhívással – annak a vitatott korlátozást kimondó részével szemben – benyújtott megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósága nyilvánvaló lett volna. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a versenyvizsga-felhívás csupán abban a kivételes esetben képezheti megsemmisítés iránti kereset tárgyát, ha azáltal, hogy valamely fél pályázatát kizáró feltételeket szab, a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikke értelmében vett, őt hátrányosan érintő intézkedésnek minősül (lásd ebben az értelemben: 1975. június 19-i Küster kontra Parlament ítélet, 79/74, EU:C:1975:85, 5–8. pont; 2013. június 24-i Mateo Pérez kontra Bizottság végzés, F-144/11, EU:F:2013:86, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Márpedig a vitatott korlátozás nem jár azzal a hatással, hogy kizárja az olyan pályázó jelentkezését, aki a felpereshez hasonlóan úgy véli, hogy a versenyvizsga-felhívásban megkövetelt nyelvismereti szinttel rendelkezik az Unió legalább két hivatalos nyelvén. Így a versenyvizsga-felhívás – mivel az nem követelt meg a felperes pályázatát kizáró feltételeket – nem minősül a felperest hátrányosan érintő intézkedésnek, ezért nem képezheti a felperes által indított megsemmisítés iránti kereset tárgyát.
- 35 Figyelembe véve az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkében rögzített hatékony bírói jogvédelem elvét, amely elv magában foglalja, hogy az olyan jogi aktus, amely az EUMSZ 270. cikk alapján nem képezheti megsemmisítés iránti kereset tárgyát, az EUMSZ 277. cikk szerinti jogellenességi kifogás tárgyát képezhesse, az általános hatályú jogi aktus jogellenességére vonatkozó kifogás elfogadhatósága ilyen esetben kizárólag attól a kettős feltételtől függ, hogy a megtámadott egyedi jogi aktust közvetlenül az általános hatályú jogi aktus alapján fogadták el, és a felperesnek érdeke fűződik a fő kereset tárgyát képező egyedi határozat megtámadásához (lásd ebben az értelemben: 2007. július 11-i Wils kontra Parlament ítélet, F-105/05, EU:F:2007:128, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 36 Az első feltételt illetően, amely annak megállapítására irányul, hogy a megtámadott határozatot közvetlenül a versenyvizsga-felhívás alapján fogadták-e el, pontosítani kell, hogy a Bíróság elismerte, hogy érvényesen képezhetik jogellenességi kifogás tárgyát egy általános hatállyal bíró jogi aktus azon rendelkezései, amelyek az egyedi határozat alapját képezik, vagy amelyek közvetlen jogi kapcsolatban állnak egy ilyen határozattal (lásd: 2020. szeptember 8-i Bizottság és Tanács kontra Carreras Sequeros és társai ítélet, C-119/19 P és C-126/19 P, EU:C:2020:676, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 37 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy mivel a versenyvizsga-bizottság számára a versenyvizsga-felhívás szövege egyszerre jelenti a jogszerűség, illetve a mérlegelési jogkör kereteit (lásd: 2018. december 14-i UR kontra Bizottság ítélet, T-761/17, nem tették közzé, EU:T:2018:968, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), az említett felhívás, még ha az nem is a megtámadott határozat konkrét jogalapja, legalábbis azon jogi aktusok egyike, amelyek az említett határozat háttéréül szolgáló jogi keretet alkotják.

- 38 Egyébiránt, mivel a megtámadott határozatot a versenyvizsga-felhívásban előírt eljárás szerint fogadták el, ebből az következik, hogy a vitatott korlátozás közvetlen jogi kapcsolatban áll a megtámadott határozattal (lásd ebben az értelemben: 2021. július 14-i Carbajo Ferrero kontra Parlament ítélet, T-670/19, nem tették közzé, fellebbezés alatt, EU:T:2021:435, 56. pont).
- 39 Ami az eljáráshoz fűződő érdekekkel kapcsolatos második feltételt illeti, és feltételezve, hogy a Bizottság érvelése úgy értelmezhető, mint amely kétségbe vonja a felperesnek a megtámadott határozat azon indokból való megsemmisítéséhez fűződő érdekét, hogy a vitatott korlátozás jogellenes, emlékeztetni kell arra, hogy a felperes kétségkívül nem jogosult a törvény vagy az intézmények érdekében való fellépésre, és a megsemmisítés iránti keresetük alátámasztására csak a személyükkel összefüggő kifogásokra hivatkozhatnak (1983. június 30-i Schloh kontra Tanács ítélet, 85/82, EU:C:1983:179, 14. pont).
- 40 E követelmény ugyanakkor csupán azt jelenti, hogy a felperes kifogásainak alkalmasnak kell lenniük arra, hogy megalapozzanak egy olyan megsemmisítést, amely a felperes számára előnyös lehet, vagyis a jelen esetben a jogellenességi kifogásnak az eredményén keresztül alkalmasnak kell lennie arra, hogy az e kifogást emelő fél számára előnnyel járjon (2006. november 29-i Campoli kontra Bizottság ítélet, T-135/05, EU:T:2006:366, 132. pont). A Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint mindenestre kizárólag a megtámadott határozat indokolása és a versenyvizsga-felhívás jogellenességére alapított jogalap közötti szoros kapcsolat hiányában kell az utóbbit elfogadhatatlannak nyilvánítani (lásd ebben az értelemben: 2017. december 14-i PB kontra Bizottság ítélet, T-609/16, EU:T:2017:910, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 41 Márpedig e kérdést illetően a felperestől nem követelhető meg annak bizonyítása – mivel az olyan bizonyítási teher felperesre hárításának veszélyével járna, amelynek lehetetlen eleget tenni –, hogy a megsemmisítést kimondó ítéletnek az EUMSZ 266. cikkel összhangban történő végrehajtásaként a felperes szükségszerűen magasabb pontszámot érne el az értékelőközpont vizsgáin, hanem csupán annak bizonyítása, hogy ennek lehetősége nincs kizárva, szem előtt tartva egyébiránt azt, hogy a Törvényszéknek nem feladata, hogy a vizgabizottság értékelését a sajátjával helyettesítse.
- 42 E tekintetben pontosítani kell, hogy a versenyvizsga-felhívás nem követelte meg a pályázóktól, hogy az általuk legjobban beszélt nyelvet jelöljék meg 1. nyelvként. Következésképpen az Unió összes többi hivatalos nyelvének kizárásával az angol vagy a francia nyelv előnyben részesítése előnyt biztosíthat – amint arra a felperes hivatkozik – a vizsgák során azon pályázóknak, akik e két nyelv egyikét beszélik a legjobban, a többi olyan pályázó hátrányára, akik esetében nem ez a helyzet.
- 43 A Bíróság ugyanis már kimondta, hogy a pályázók másodiknyelv-tudásának szintje elkerülhetetlenül és szükségszerűen tükröződik a szóban forgó versenyvizsgában előírt általános és konkrét készségek felmérését célzó, az említett nyelven zajló vizsgákon (2021. június 9-i Calhau Correia de Paiva kontra Bizottság ítélet, T-202/17, fellebbezés alatt, EU:T:2021:323, 55. pont).
- 44 Ennek keretében többek között megállapítható, hogy az általános készségek felmérésére használt, a Bizottság által a pervezető intézkedésre válaszul benyújtott értékelőlapokból kitűnik, hogy a nyelvismeret befolyásolhatja a pályázók általános készségeinek értékelését.

- 45 Konkrétabban, az általános készségekre irányuló interjú során a vizsgabizottságnak a „kommunikációs készség” értékelése során figyelembe kellett vennie, hogy a pályázónak mennyiben okoz nehézséget az, hogy érthetően vagy kellő pontossággal fejezze ki magát szóban. Ugyanez vonatkozik e készségnek az esettanulmány során való értékelésére is, mivel a vizsgabizottságnak alacsonyabb pontszámot kell adnia a pályázónak, ha úgy ítéli meg, hogy „a használt nyelv, szókincs, stílus és nyelvi regiszter nem megfelelő”.
- 46 Egyébiránt a fenti 9. pontban felhívottakkal összhangban maga a felperes is úgy nyilatkozott a pályázatában, hogy francia nyelven kevésbé jól fejezi ki magát írásban, mint az általa legjobban beszélt olasz nyelven, és ennél fogva nem zárható ki, hogy az e második nyelv ismeretében mutatott hiányosságai befolyásolhatták az írásbeli vizsgán kapott pontszámát.
- 47 E körülmények között nem zárható ki eleve, hogy a felperesnek – aki az általános készségek tekintetében a 37/80 összpontszámot érte el, ami egyértelműen alacsonyabb, mint a szakterületre vonatkozó készségek kapcsán elért 80/100 pontszám, és aki nevezetesen a „kommunikációs készség” értékelésekor a 4,5/10 pontszámot kapta, ami szintén alacsonyabb, mint a szakterületre vonatkozó készségek értékelésekor elért pontszám – esélye lett volna magasabb pontszámot szerezni, ha a vizsgákat az anyanyelvén, azaz olaszul folytathatta volna le. Amint ugyanis a fenti 44. és 45. pontból kitűnik, valamely nyelvnek az adott szakterületre vonatkozó szakkifejezéseken túli ismerete különösen alkalmas arra, hogy megjelenjen a pályázók általános készségeinek minősítésében. Így a felperes által az általános készségek, illetve a szakterületre vonatkozó készségek vonatkozásában elért pontszámok közötti jelentős eltérés konkrét jelzés arra nézve, hogy a jelen ügyben ez lehetett a helyzet.
- 48 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a versenyvizsga-felhívásnak a vitatott korlátozást kimondó részével szemben emelt jogellenességi kifogás elfogadható.

b) A versenyvizsga-felhívásnak a vitatott kötelezettséget kimondó részével szemben emelt jogellenességi kifogás elfogadhatóságáról

- 49 A Bizottság azt állítja, hogy a versenyvizsga-felhívásnak a vitatott kötelezettséget tartalmazó részével szemben emelt jogellenességi kifogás elfogadhatatlan, mivel a felperesnek semmilyen érdeke nem fűződik az ezen állítólagos jogellenességre való hivatkozáshoz. A Bizottság állítása szerint a megtámadott határozat nem függ attól, hogy a felperesnek a második nyelven kellett kapcsolatot tartania az EPSO-val, ahogyan attól sem, hogy a panaszát franciául kellett benyújtania.
- 50 A felperes vitatja ezt az érvelést.
- 51 Emlékeztetni kell arra, hogy a jogellenességi kifogás terjedelmét arra kell korlátozni, ami a jogvita megoldásához elengedhetetlen (2020. június 10-i Oosterbosch kontra Parlament ítélet, T-131/19, nem tették közzé, EU:T:2020:250, 54. pont). Mivel az EUMSZ 277. cikknek nem célja az, hogy lehetővé tegye valamely fél számára bármely általános hatállyal bíró jogi aktus alkalmazhatóságának valamely kereset érdekében történő vitatását, azon aktusnak, amelynek a jogellenességére hivatkoznak, a kereset tárgyát képező ügyben közvetlenül vagy közvetve alkalmazandónak kell lennie (lásd: 2020. szeptember 8-i Bizottság és Tanács kontra Carreras Sequeros és társai ítélet, C-119/19 P és C-126/19 P, EU:C:2020:676, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 52 E tekintetben, függetlenül attól, hogy az EUMSZ 20. cikk (2) bekezdésének d) pontja és az Alapjogi Charta 41. cikkének (4) bekezdése biztosítja a polgárok számára azt a jogosultságot, hogy a Szerződések nyelveinek valamelyikén az Unió bármely intézményéhez forduljanak, és ugyanazon a nyelven választ kapjanak, elegendő megállapítani, hogy a vitatott kötelezettség semmilyen közvetlen vagy közvetett befolyást nem gyakorolt a megtámadott határozat tartalmára. A vizsgabizottság azon határozata ugyanis, hogy a vizsgák végén mellőzze a felperes nevének a tartaléklistára való felvételét, nem áll közvetlen vagy közvetett kapcsolatban azzal a kötelezettséggel, amely szerint az EPSO-val a versenyvizsga második nyelvén kell kapcsolatot tartani.
- 53 A megtámadott határozat és a vitatott kötelezettség közötti bármilyen kapcsolat – és még kevésbé közvetlen jogi kapcsolat – hiányában tehát nem tekinthető úgy, hogy e határozat a versenyvizsga-felhívás említett kötelezettséget kimondó részének végrehajtására irányuló intézkedésnek minősül.
- 54 A versenyvizsga-felhívásnak a vitatott kötelezettséget tartalmazó részével szemben emelt jogellenességi kifogást tehát mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 55 A fentiek összességére tekintettel a versenyvizsga-felhívással szemben emelt jogellenességi kifogásra alapított első jogalapot kizárólag a vitatott korlátozásra vonatkozó részében kell elfogadhatónak nyilvánítani.

2. A versenyvizsga-felhívásnak a vitatott korlátozást kimondó részével szembeni jogellenességi kifogás megalapozottságáról

- 56 A jogellenességi kifogás alátámasztása érdekében a felperes arra hivatkozik, hogy a vitatott korlátozás a személyzeti szabályzat 1d. cikke által tiltott, nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést képez. Ennek keretében először is azt kell megvizsgálni, hogy a vitatott korlátozás nyelven alapuló eltérő bánásmódot valósít-e meg, és ezt követően adott esetben azt, hogy ezt az eltérő bánásmódot igazolja-e valamely jogszerű célkitűzés, végül pedig azt, hogy az esetlegesen elérni kívánt jogszerű célkitűzéshez képest az említett korlátozás arányos-e.

a) A nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés fennállásáról

- 57 A felperes lényegében azzal érvel, hogy a vitatott korlátozás hátrányos helyzetbe hozta őt a vizsgák során azon pályázókhoz képest, akiknek az angol vagy a francia az anyanyelve vagy a fő nyelve, vagyis a legjobban beszélt nyelve.
- 58 A Bizottság vitatja ezt az érvelést, lényegében arra hivatkozva, hogy a versenyvizsga-felhívásban megkövetelt minimális szintnél magasabb szintű nyelvismeret nem képezi az értékelőközpont vizsgái során értékelt ismeretek és készségek részét.
- 59 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) bekezdésének első albekezdése kimondja, hogy a személyzeti szabályzat alkalmazásában tilos bármilyen, többek között a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés.
- 60 A jelen ügyben annak előírása a pályázókkal szemben, hogy a versenyvizsga második nyelveként kizárólag az angol vagy a francia nyelv közül válasszanak, az e rendelkezés értelmében főszabály szerint tiltott, nyelven alapuló eltérő bánásmódnak minősül.

- 61 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a versenyvizsga-felhívás nem tiltotta meg azon pályázók számára, akik az angol vagy a francia nyelvet beszélik a legjobban, hogy e két nyelv egyikét válasszák második nyelvként. Ebből következik, hogy – a fenti 42. pontban megállapítottak szerint – az értékelőközpont vizsgái során az angol vagy a francia második nyelvként való favorizálása előnyben részesíthette azokat a pályázókat, akik e két nyelv egyikét beszélik a legjobban, a többi olyan pályázóval szemben, akik bár rendelkeznek az Unió legalább két hivatalos nyelvének megfelelő ismeretével, de akiknek mindazonáltal nem volt lehetőségük arra, hogy a vizsgákat az általuk legjobban beszélt nyelven folytassák le.
- 62 A személyzeti szabályzat 1d. cikke (6) bekezdésének első mondatából ugyanakkor kitűnik, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve korlátozható, feltéve hogy e korlátozások „tárgyilagos és észszerű okokkal” indokolhatók, valamint hogy azok a személyzeti politika keretében az általános érdekekbe tartozó jogos célkitűzéseket szolgálnak.
- 63 Ily módon a tisztviselők személyzeti szabályzatának 1d. cikke kógens jelleggel korlátozza azt a széles mérlegelési jogkört, amellyel az uniós intézmények rendelkeznek a szervezeti egységek kialakítása és különösen a betöltendő álláshelyek igényeinek megfelelő alkalmassági szempontok meghatározása, valamint a szolgálati érdek függvényében a versenyvizsga módjának és feltételeinek meghatározása terén, így módon a valamely versenyvizsgával kapcsolatos nyelvhasználati szabályoknak korlátozott számú hivatalos nyelvre való korlátozásából eredő, a nyelven alapuló eltérő bánásmód csak akkor elfogadható, ha ez a korlátozás objektív módon igazolható és arányos a szolgálat valós igényeivel képest (lásd: 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 90. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 64 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a vitatott korlátozásból eredő, nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést igazolja-e valamely jogszerű célkitűzés, és hogy e hátrányos megkülönböztetés adott esetben arányban áll-e a versenyvizsga-felhívásban ismertetett valós szolgálati igényekkel.

b) A nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés igazolásáról

- 65 A felperes állítása szerint a kinevezésre jogosult hatóság feladata annak bizonyítása – a betöltendő álláshelyek igényeivel kapcsolatos olyan elemekre támaszkodva, amelyek egyrészt bíróság által vizsgálhatók, másrészt a pályázók számára érthetők –, hogy a vitatott korlátozás igazolt és a szolgálat valós igényeivel képest arányos.
- 66 E tekintetben a felperes arra hivatkozik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság által a versenyvizsga-felhívásban előadott azon igazolás, amely szerint lehetőséget kívánnak biztosítani olyan tisztviselők felvételére, akik azonnal képesek a feladataik ellátására, nem pontosítja, hogy milyen kapcsolat áll fenn a vitatott korlátozás és a betöltendő munkakörnek a versenyvizsga-felhívás I. mellékletében ismertetett jellege között. Nem zárható ki, hogy bizonyos feladatok többek között olasz nyelven is elláthatók legyenek. Általános megfogalmazására tekintettel a vitatott korlátozás egyébiránt az értékelőközpont vizsgáinak jellegével sem igazolható.
- 67 Ami a Bizottság által az eljárás során benyújtott adatokat illeti, a felperes meglátása szerint azok nem relevánsak, és mindenesetre nem bizonyított, hogy a betöltendő álláshelyekkel járó feladatok ellátása során az angol és a francia nyelvet használják majd a leggyakrabban, az Unió összes többi nyelvének kizárásával.

- 68 A Bizottság vitatja ezt az érvelést, lényegében azzal érvelve, hogy a vitatott korlátozást bizonyítékokkal alátámasztott két jogszerű célkitűzés igazolja, amely bizonyítékok az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság, valamint a Versenypolitikai Főigazgatóság személyi állományának tagjai által beszélt nyelveket részletező táblázatból, az e két főigazgatóság személyzetének tagjai által a feladataik ellátása során használt nyelveket részletező táblázatokból, valamint a 2016. január 1-je és 2020. január 9. közötti időszak során az e főigazgatóságok által közzétett álláshirdetésekből állnak.
- 69 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy bár a személyzeti szabályzat 28. cikkének f) pontja előírja, hogy uniós tisztviselővé csak az nevezhető ki, aki tanúbizonyságot tesz az Unió egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretéről és egy további hivatalos nyelvének „a feladatainak ellátásához szükséges szintű ismeretéről”, e cikk nem jelöli meg azokat a kritériumokat, amelyek figyelembe vehetők e nyelvnek az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i, módosított 1. tanácsi rendelet (HL 1958. 17., 385. o.) 1. cikkében említett hivatalos nyelvek közül történő megválasztásának korlátozásához (lásd: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 85. pont (nem tették közzé) és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. szeptember 5-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-313/15 és T-317/15, nem tették közzé, EU:T:2019:582, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 70 Ilyen kritériumok a személyzeti szabályzat 27. cikkéből sem következnek, amelynek első bekezdése a nyelvi ismeretekre való hivatkozás nélkül úgy rendelkezik, hogy „[a] felvétel során arra kell törekedni, hogy az intézmények részére olyan tisztviselők munkáját biztosítsák, akik megfelelnek az alkalmasság, a hatékonyság és a feddhetetlenség legmagasabb követelményeinek, és akiket az Unió tagállamainak állampolgárai közül a lehető legszélesebb földrajzi alapon vettek fel”, és hogy „[s]emmilyen álláshely sem tartható fenn valamely meghatározott tagállam állampolgárai számára”. Ugyanez vonatkozik e cikk második bekezdésére is, amely annak kimondására szorítkozik, hogy „[a]z uniós polgárok egyenlőségének elve lehetővé teszi valamennyi intézmény számára, hogy objektív körülmények által nem igazolt, a tisztviselők nemzetiség szerinti megoszlása tekintetében jelentős egyensúlyhiány észlelése esetében megfelelő intézkedéseket fogadjanak el”, pontosítva többek között, hogy „[e]zeknek a megfelelő intézkedéseknek igazoltnak kell lenniük és nem vezethetnek az érdemen alapuló kiválasztástól eltérő felvételi követelményekhez”.
- 71 Jóllehet a személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikke (1) bekezdésének f) pontjából az következik, hogy a versenyvizsga-felhívás adott esetben tartalmazza a „betöltendő beosztás sajátos jellege” miatt megkövetelt nyelvismeretet, e rendelkezés semmiképpen sem képez olyan általános felhatalmazást, amely lehetővé tenné a versenyvizsga második nyelve kiválasztásának az 1. tanácsi rendeletben említett hivatalos nyelvek korlátozott számára való korlátozását (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 86. pont [nem tették közzé] és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd továbbá: 2019. szeptember 5-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-313/15 és T-317/15, nem tették közzé, EU:T:2019:582, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 72 A jelen ügyben a Bizottság rámutatott arra, hogy a vitatott korlátozást egyrészt – amint az a nyílt versenyvizsgákra vonatkozó szabályzat II. mellékletében (HL 2015. C 70 A., 1. o.; a továbbiakban: II. melléklet) szereplő, az adminisztratív vezetők testületének az EPSO-versenyvizsgákon használható nyelvekről szóló általános iránymutatásából következik – az értékelőközpont

vizsgálatainak jellege, másrészt pedig – amint az a versenyvizsga-felhívásnak a fenti 4. pontban idézett tartalmából következik – olyan tisztviselők rendelkezésre állására irányuló célkitűzés igazolja, akik azonnal képesek a feladataik ellátására.

1) Az értékelőközpont vizsgálatainak jellegére alapított igazolásról

- 73 A II. mellékletében szereplő, az adminisztratív vezetők testületének az EPSO-versenyvizsgákon használható nyelvekről szóló általános iránymutatása értelmében, amelyre a Bizottság hivatkozik, a vitatott korlátozást az értékelőközpont vizsgálatainak jellege igazolja, mivel e korlátozás megköveteli, hogy „[a] pályázók méltányos értékelése érdekében, valamint azért, hogy a pályázók közvetlenül tudjanak kommunikálni értékelőkkel és a gyakorlatban részt vevő többi pályázóval, [...] az értékelőközpontra vagy egy mindenki által ismert közvetítő nyelven, vagy – bizonyos körülmények között – a versenyvizsga egyedüli fő nyelvén kerül[jön] sor”.
- 74 Ez az indok azonban nem fogadható el, mivel általános megfogalmazásánál fogva ezen igazolás bármely versenyvizsga-eljárásra alkalmazható lenne, függetlenül a szóban forgó kiválasztási eljárás végén betöltendő álláshelyek sajátos jellegétől.
- 75 Végezetül az említett II. mellékletből kitűnik, hogy a 2010 óta alkalmazott kiválasztási eljárás, és különösen az értékelőközpont vizsgálatainak megfelelőbb felmérésére irányulnak, hogy a pályázók képesek lesznek-e a tisztségük betöltésére. Ebből következik, hogy a kiválasztási eljárás jellegére alapított ezen érv szorosan kapcsolódik az annak szükségességére alapított indokhoz, hogy az újonnan felvett tisztviselők azonnal képesek legyenek a feladataik ellátására. Ennélfogva ezen utóbbi indok fennállásának hiánya esetén a kiválasztási eljárás jellegén alapuló érv önmagában nem igazolhatja a versenyvizsga második nyelveként választható nyelvek számának korlátozását (lásd ebben az értelemben: 2021. június 9-i Calhau Correia de Paiva kontra Bizottság ítélet, T-202/17, fellebbezés alatt, EU:T:2021:323, 98. pont [nem tették közzé]).
- 76 E körülmények között meg kell vizsgálni, hogy a betöltendő álláshelyeknek a fenti 7. és 8. pontban ismertetett sajátos jellegére tekintettel a feladataik azonnali ellátására képes tisztviselők rendelkezésre állásának szükségessége a vitatott korlátozás jogszerű igazolásának minősül-e.

2) A feladataik azonnali ellátására képes tisztviselők rendelkezésre állásának szükségességére alapított igazolásról

- 77 Az ítélezési gyakorlat szerint kétségtelenül szolgálati érdek fűződik ahhoz, hogy az uniós intézmények által a jelen ügyben szereplőhöz hasonló kiválasztási eljárás végén felvett személyek képesek legyenek a feladataik azonnali ellátására és ezáltal azon tisztség betöltésére, amelynek az ellátását az említett intézmények rájuk kívánják bízni (lásd: 2021. szeptember 8-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-554/19, nem tették közzé, EU:T:2021:554, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 78 E tekintetben, még annak feltételezése esetén is, hogy szükségszerűen mindig számolni kell azzal, hogy az új feladatokhoz és az új munkamódszerekhez való alkalmazkodás, valamint az új szervezeti egységbe való beilleszkedés időt vesz igénybe, az intézmény jogosan törekedhet olyan személyek felvételére, akik a munkába lépésüktől kezdve képesek legalább arra, hogy egyrészt kommunikáljanak a feletteseikkel és a munkatársaikkal, és ezáltal arra, hogy minél gyorsabban és tökéletesebben megértsék a rájuk bízott feladatkör terjedelmét, valamint az általuk elvégzendő konkrét feladatok tartalmát, másrészt pedig hogy kommunikáljanak a szóban forgó szolgálati

egységeken kívüli munkatársakkal és kapcsolattartókkal. Ugyanis, amint az megállapításra került, a tisztviselők nyelvismerete a szakmai előmenetelük alapvető eleme. Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy az intézmény jogosan törekedhet olyan személyek felvételére, akik képesek hatékonyan használni és a lehető legjobban megérteni az azon szakmai környezetben használt nyelvet vagy nyelveket, amelynek a tagjaivá válnak (lásd: 2021. szeptember 8-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-554/19, nem tették közzé, EU:T:2021:554, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 79 Ugyanakkor az uniós bíróság feladata, hogy konkrétan megvizsgálja a versenyvizsgáknak a vitatott versenyvizsga-felhívásban szereplőhöz hasonló nyelvhasználati szabályait megállapító szabályokat, mivel kizárólag az ilyen vizsgálat teszi lehetővé azon nyelvismeret megállapítását, amelyet az intézmények a konkrét feladatok esetében objektív alapon, szolgálati érdekből megkövetelhetnek, következésképpen pedig azt, hogy az e versenyvizsgákon való részvétel céljából használható nyelvek kiválasztásának esetleges korlátozása objektív módon igazolható-e és arányos-e a szolgálat valós igényeihez képest (2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 94. pont).
- 80 Konkrétan, az uniós bíróságnak nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valóságát, megbízhatóságát és következtetésességét kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy a bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (lásd: 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 81 A jelen ügyben előjáróban meg kell állapítani, hogy a beosztás jellegének a versenyvizsga-felhívásban és az annak I. mellékletében szereplő puszta leírása nem elegendő annak megállapításához, hogy kizárólag az a két nyelv teszi lehetővé e versenyvizsga sikeres pályázói számára, hogy azonnal képesek legyenek a feladataik ellátására, amelyekre a szóban forgó versenyvizsga második nyelvének választását korlátozták. A versenyvizsga-felhívás egyetlen eleme alapján sem bizonyítható ugyanis az, hogy az említett versenyvizsga-felhívásban és az annak I. mellékletében felsorolt feladatok teljesítése során ténylegesen e két nyelvet használják.
- 82 Ellenkezőleg, elegendő megállapítani, hogy a versenyvizsga-felhívásnak az ellátandó feladatokat részletező I. melléklete számos feladatot megjelöl, amelyek többek között „[a] tagállami, uniós és nemzetközi szintű adópolitikák, a tagállami adóügyi jogszabályok, valamint az uniós szabályok végrehajtásának nyomon követés[ét]”, „[a] nemzeti közvetlen adók állami támogatási szempontú értékelés[ét]”, „[a] tagállami héa-jogszabályok nyomon követés[ét]” és „[a] nemzeti közvetett adók állami támogatási szempontú értékelés[ét]” foglalják magukban. E számos feladat inkább arra utal, hogy – azon eshetőség kizárása nélkül, hogy valamely meghatározott nyelv ismerete elengedhetetlennek bizonyul – a változatos nyelvi profilokkal rendelkező tisztviselők felvétele előnyt jelent a szolgálat működése szempontjából, mivel e tisztviselők képesek a tagállamok hivatalos nyelvén vagy nyelvein megvizsgálni a tagállamok adópolitikáit és adójogszabályait.
- 83 E megállapítás ellenére meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság által az eljárás során az ellenkérelem mellékleteiként benyújtott három dokumentum alapján megállapíthatók-e az objektív módon megkövetelhető nyelvi ismeretek, tekintettel azon álláshelyek sajátos jellegére, amelyeket a Bizottság az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság közvetlen vagy közvetett adózással foglalkozó igazgatóságán belüli „szakreferens”, illetve a Versenypolitikai Főigazgatóság adózáson keresztül nyújtott állami támogatásokkal foglalkozó egyik egységén belüli „ügyintéző” felvétele céljából kíván betölteni.

- 84 Ennek kapcsán összességében tekintve megállapítható, hogy a Bizottság által benyújtott dokumentumok azt mutatják, hogy valószínűleg az angol és a francia az a két nyelv, amelyeknek az ismerete a leginkább elterjedt azokon főigazgatóságokon, amelyeken belül a versenyvizsga sikeres pályázóinak felvételére sor kerülhet.
- 85 Ez a megállapítás azonban önmagában nem elegendő a felvett személyek által ellátandó sajátos feladatkörök vonatkozásában objektíve megkövetelhető nyelvismeret megállapításához. Meg kell ugyanis vizsgálni, hogy a betöltendő álláshelyek sajátos jellegére tekintettel e két nyelv közül második nyelvként kizárólag az egyik nyelv ismerete ténylegesen lehetővé teszi-e az újonnan felvett tisztviselő számára, hogy „azonnal képes legyen a feladatainak ellátására”, és adott esetben meg kell vizsgálni, hogy az értékelőközpont valamennyi vizsgájának a második nyelven való folytatására vonatkozó kötelezettség alkalmas-e az ilyen igény kielégítésére.
- 86 A betöltendő beosztás sajátos jellegét illetően a Bizottság által benyújtott dokumentumok részletes elemzéséből kitűnik, hogy a versenyvizsga sikeres pályázói által végzendő feladatok napi ellátása során elengedhetetlennek tekinthető e két nyelv egyikének, nevezetesen az angolnak a kielégítő ismerete ahhoz, hogy a sikeres pályázó „azonnal képes legyen a feladatai ellátására”.
- 87 Az ellenkérelem B.3. mellékletében szereplő, az érintett főigazgatóságokon 2016. január 1-je és 2020. január 9. között közzétett 34 álláshirdetésből ugyanis kitűnik, hogy jóllehet az angol nyelv ismerete elengedhetetlen, a francia nyelv tekintetében – a Bizottság állításával ellentétben – nem írtak elő hasonló tartalmú követelményt.
- 88 Megállapítható ugyanis, hogy több álláshirdetésben a beosztás leírása szerint „az egység munkanyelve (elsősorban) az angol, és (kisebb mértékben) a francia”. Ehhez hasonlóan egy álláshirdetés szerint „az angol nyelv ismerete szükséges”, „a francia nyelvi alapismeretek” pedig csupán „kívánatosak”. Egyébiránt több más álláshirdetésből kitűnik, hogy amennyiben a csoport munkanyelve az angol, más nyelvek – például a német, spanyol, olasz, lengyel vagy más hivatalos nyelvek – ismerete előnyt jelent.
- 89 Így, jóllehet a francia nyelv ismeretének az érintett főigazgatóságokon belüli elterjedtsége alapján nem zárható ki, hogy a kizárólag a francia nyelv kielégítő ismeretével rendelkező sikeres pályázó idővel képes lesz ellátni a feladatait, a betöltendő beosztás sajátos jellegére tekintettel nem tekinthető úgy, hogy az ilyen sikeres pályázó „azonnal képes lenne a feladatainak az ellátására”, amint azt a versenyvizsga-felhívás megköveteli.
- 90 A tárgyaláson e tárgyban hozzá intézett kérdésre válaszul a Bizottság nem tudta megjelölni, hogy a második nyelvként a francia nyelv pusztán kielégítő ismeretével rendelkező sikeres pályázót mely beosztásba lett volna mód kinevezni és úgy tekinteni, hogy e pályázó „képes a feladatainak azonnali ellátására”.
- 91 Mindenesetre hangsúlyozni kell, hogy a versenyvizsga-felhívás szövege szerint a vitatott korlátozás lényeges, mivel „– amint az a »Milyen feladatkörökre lehet számítani?« szakaszban és az I. mellékletben is olvasható – a Bizottság vámügyi és adóügyi szervezeti egységeinek többsége az elemzések elkészítése, a belső kommunikáció, valamint a külső érdekelt felekkel folytatott kommunikáció, a kiadványok és a jelentések, a jogszabályok és a gazdasági tanulmányok kidolgozása során az angol vagy a francia nyelvet használja”. Mindezek kifejtése alapján a versenyvizsga-felhívás megállapítja, hogy az angol vagy a francia nyelv kielégítő ismeretével nem rendelkező sikeres pályázó nem lenne képes a feladatai azonnali ellátására.

- 92 Ebből következik, hogy a „feladataik azonnali ellátására képes” tisztviselők felvételére irányuló célkitűzés alapvetően inkább a szakterületre vonatkozó készségekhez, nem pedig az általános készségekhez kapcsolódik.
- 93 Márpedig meg kell állapítani, hogy az értékelőközpont négy vizsgáját a második nyelven kellett lefolytatni, noha a „feladataik azonnali ellátására képes” tisztviselők felvételére irányuló célkitűzés eléréséhez nem tűnik feltétlenül szükségesnek, hogy a kizárólag az általános készségek felmérésére irányuló három vizsgára szintén az említett második nyelven kerüljön sor.
- 94 A fentiekre tekintettel a versenyvizsga-felhívásnak a vitatott korlátozást kimondó részével szembeni jogellenességi kifogásra alapított első jogalap megalapozott. Következésképpen a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni anélkül, hogy szükség volna a többi fellebbezési jogalap vizsgálatára.

A költségekről

- 95 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék megsemmisíti a 2019. december 10-i azon határozatot, amellyel az EPSO/AD/363/18 versenyvizsga bizottsága felülvizsgálatot követően megtagadta MZ nevének az adózás területén AD 7 besorolási fokozatú tanácsosok felvételére szolgáló tartaléklistára való felvételét.**
- 2) **A Törvényszék az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.**

Svenningsen

Barents

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. július 6-i nyilvános ülésen.

Aláírások